

Hayata Dair

– yolcu9901 · 20 Ağustos 2019

HAYATA DAİR

Hayat, ufku olmayan, derinliği bilinmeyen, sürprizlerle dolu bir deryadır. Hepimiz bu deryanın yüzergezerleriyiz. Ne var ki çoğunluk dalgalar ve rüzgârın sürüklediği nesnelere gibi sahile atılacağı, toprağa karışacağı günü bekler. Zorda kaldığında kaderine (!) küser, rahata erdiğinde şansının güldüğüne inanır.

Bazıları da kaderin kendi iradesi ve kararlarının sonucu, şansın ise bilgi ve birikimlerinin (deneyimler) bileşkesi olduğunu bilir. Başarısızlıklarını başarıya dönüştürmenin yol ve yöntemlerini bularak dalgalara ve fırtınalara aldırmandan hedefine ilerler.

Şans, bilgi ve deneyimlerimizin bileşkesidir.

Evet. Hayat, sürprizlerle dolu bir derya... Dalmaya yürek yüzmeye bilek gerek.

Amerikalı yazar Mary McCarthy bu durumu, "Her gün her saat bilinmezlikler içinde yaşıyoruz." diye ifade ediyor.

Ben de Mary McCarthy'nin bu saptamasını, "Gelecek: yaşamak zorunda olduğumuz, bilinmezliklerle yüklü bir zaman dilimidir." diyerek onaylıyorum.

Gelecek dediğimiz zaman dilimi, doğumdan ölüme kadar geçen süredir. Bu süre her canlı türü için farklı zaman aralığı olduğu gibi, aynı tür canlılar için de farklı zaman aralığını ifade eder.

Örneğin mayıs sineğinin ömrü, kazaya uğramadığı koşullarda bir gündür. Aslında, kabul etsek de etmesek de İnsanın da ömrü bir gündür.

İnsanın ömrü bir gündür. Yaşıyorsak yaşadığımız yeni bir gündür.

Bir gün bile aslında uzun bir zamandır. İnsan için, gerçek zaman daha da kısadır. Bunu şöyle ifade edebiliriz;

Yaşam ne gündür ne de yarındır, ikisinin arasında bir andır.

"Günü yaşamadan düne gidenler

Bir soluk nefestir ömür dediğin

Hayatı kendine zehir edenler

Bir soluk nefestir ömür dediğin."

O yüzden yaşadığımız her gün her saat değerlidir.

İrlandalı yazar George Augustus Moore "Hayattaki tek güçlük seçmektir." diyor. Hayatın karmaşık yollarında seçme zorluğu mu çekiyoruz da, çok uzun bir ömrümüz varmış gibi zamanı sorumsuzca harcayarak bir bakıma hayata sırtımızı dönüyoruz?

"Hayat kendiliğinden ne iyi ne de kötüdür; ona iyiliği, kötülüğü katan sizsiniz." diyor, Michel de Montaigne (Fransız yazar).

Hayat, hayatı ciddiye alanlara, acısıyla tatlısıyla, güzelliği çirkinliğiyle, yağmuruyla çamuruyla, düz

yoluyla yokuşuyla, tozuyla toprağıyla, ağacıyla yaprağıyla, itiyle bitiyle, etiyle sütüyle, doğrusuyla eğrisiyle, nimetleri ve külfetleriyle, olduğu gibi sevip kabul edenlere cömerttir.

”Hayattan yakınanlar, ondan olmayacak şey isteyenlerdir.” Diyor, Ernest Renan (Fransız tarihçi ve filozof)

Oysa

Hayat aynaya benzer, siz ona nasıl bakarsanız o da size öyle bakar.

Hayata gülünüz o da bir gün, size gülecektir.

Bizim ülkemizde yas bile üç günden fazla tutulmaz. Düğünlerimiz üç gün, yas günlerimiz de üç gün olsun isterler. İslam’a göre de yas üç gündür.

Diyelim, bir evden cenaze çıktı. İlk gün bütün yakın, uzak insanlar cenaze törenine katılırlar. Sonra cenaze evine en yakınlar, yemek taşırlar. Cenazeye katılanlar, cenaze evinde yemekleri yerler, baş sağlığı dilerler, uzaktan geleceklere yer açmak için giderler.

Üç gün sonra en yakın dostlar tekrar gelirler. Cenaze sahibiyle şöyle bir sohbet geliştirirler:

“İki gündür filan yerde çapa yaptık. Senin tarlayı da ot sarmış. Yarın da senin tarlaya üç beş arkadaş çapa yapmaya gideceğiz. Eğer sen de gelip bize birer tas su dağıtırsan seviniriz.”

Cenaze sahibi ne desin? Belki de Mevlana gibi düşünüp tevekkül ile başını eğer.

“Doğumun, hayatın bitmeye başladığı an olduğunu; aradaki bölümün, ölümden çalınan zamanlar olduğunu öğrendim...” (Mevlana)

Hayat devam etmektedir. Dostları, imece anlayışıyla, tarlasına çapa yapmaya gitmişler. O da evden çıkar tarlaya gider. Su dağıtır, sohbetlerine katılır, yastan bir şekilde uzaklaşır. Hayata kaldığı yerden devam eder.

Bu güzel geleneği nasıl okumak gerekir.

Hayat, ırmak gibidir, geriye akmaz.

Geriye takılanlar, ya kadavra ya da paçavradır.

“Yaşam ırmak gibi geriye akmaz

Geride kalana dönüp de bakmaz

Yarına da umut ışığı yakmaz

Bir soluk nefestir, ömür dediğin.”

O güzel insanlar, dostlarının yas ve üzünce boğulmasına izin vermezler.

Yazımı şöyle sonlandırmak istiyorum.

Hayat kelebek kadar narın, örselenmeyecek kadar kıymetlidir.

Yaşıyorsun ya! Kocaman kahkahalarda boğulsun acıların. Aynaların görmediği gülümsemelerde huzur bulsun yüreğin.

----- Tahir Eker